

Sygn. akt III AUa 734/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek SSO del. Beata Górską (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2013 r. w Szczecinie

sprawy Miejskiego Zakładu (...) w G. W..

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. W..

przy udziale zainteresowanego W. N.

o ustalenie wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 20 czerwca 2012 r. sygn. akt VI U 370/12

1. oddala apelację,

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. W.. na rzecz Miejskiego Zakładu (...) w G. W.. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sygnatura akt III AUa 734/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 stycznia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. stwierdził, że podstawa wymiaru składek W. N. w grudniu 2010 r. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w Miejskim Zakładzie (...) w G. wynosi na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe po 4.394,24 zł, a na ubezpieczenie zdrowotne 3.791,79 zł.

W odwołaniu od powyższej decyzji Miejski Zakład (...) w G. **wniósł** o jej zmianę poprzez ustalenie, że podstawa wymiaru składek od wynagrodzenia ubezpieczonego w grudniu 2010 r. wynosiła tyle, ile pierwotnie zadeklarował

płatnik, tj. bez uwzględniania wypłacanej z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych kwoty 800 zł brutto. Odwołujący argumentował, że świadczenie finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach ZFŚS nie stanowi podstawy wymiaru składek.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc, że płatnik dokonał wypłaty świadczeń tzw. „bonusowych” bez uwzględnienia kryterium sytuacji życiowej, materialnej i rodzinnej ubezpieczonego, bowiem ten nie składał żadnego oświadczenia o wysokości dochodów przypadających na członka jego rodziny.

Zainteresowany W. N. nie ustosunkował się do odwołania.

Wyrokiem z dnia 20 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych **zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustalił, iż podstawę wymiaru składek za grudzień 2010 r. za zainteresowanego W. N. na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe stanowi kwota 3594,24 zł a, na ubezpieczenie zdrowotne 3 101,47 zł. (punkt I) oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. na rzecz płatnika kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt II).**

Powyższe orzeczenie Sąd Okręgowy oparł o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

W Miejskim Zakładzie (...) w G. obowiązuje regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych uzgodniony ze związkami zawodowymi. Od dnia 1 października 2010 r. przewidywał on, że z okazji Świąt Bożego Narodzenia wszyscy pracownicy otrzymają świadczenia pieniężne. Wysokość świadczeń określić miała komisja socjalna, na podstawie złożonych przez pracowników oświadczeń, po zatwierdzeniu przez dyrektora. Niezłożenie oświadczenia w określonym terminie powodować miało przyznanie świadczenia w najniższej wysokości (pkt VII.1). Zgodnie z pkt V.3 regulaminu świadczenia socjalne nie są świadczeniami należnymi - osoby, których wnioski zostały załatwione odmownie, nie mogą rościć pretensji o wypłaty. Komisja socjalna, składająca się z przedstawicieli trzech związków zawodowych, na posiedzeniu w dniu 24 listopada 2010 r. postanowiła przyznać wszystkim pracownikom zatrudnionym na dzień 30 listopada 2010 r. „bonus finansowy z okazji świąt bożonarodzeniowych” według kryterium dochodu na osobę w rodzinie: 600 i poniżej - 870 zł, 601-1.000 - 850 zł, 1.001-1.400 - 820 zł, 1.401 i powyżej - 800 zł brutto świadczenia. Zainteresowany nie złożył oświadczenia o uzyskiwanych dochodach, wobec czego świadczenie zostało przyznane mu w najniższej wysokości. W grudniu 2010 r. ze środków funduszu socjalnego wypłacono mu 800 zł.

Przywołując treść art. 4 pkt 9 i art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (j. t. Dz. U. z 2009 r., nr 205, poz. 1585 ze zm., zwana dalej ustawą systemową), art. 81 ust. 1 w związku z art. 66 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r., nr 164, poz. 1027) oraz § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. nr 161, poz. 1106, zwane dalej rozporządzeniem) Sąd Okręgowy stwierdził, że podstawy wymiaru składek nie stanowią przychody w postaci świadczeń finansowanych ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach ZFŚS. Dopiero w przypadku wystąpienia przez związki zawodowe z żądaniem określonym art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (dalej jako ustawa o z.f.ś.s.) i uwzględnienia takiego żądania, można by uznać, że świadczenie nie zostało wypłacone ze środków funduszu socjalnego.

Zdaniem sądu pierwszej instancji przyjmując nawet możliwość kwestionowania przez organ rentowy (choć takie uprawnienie przysługuje jedynie związkom zawodowym) zasadności przyznawania świadczeń socjalnych, to zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s. przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu. Z kolei, ustęp 2 tego artykułu stanowi, że zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu, z uwzględnieniem ust. 1, oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określa pracodawca w regulaminie ustalonym zgodnie z art. 27 ust. 1 albo z art. 30 ust. 5 ustawy o związkach zawodowych. Pracodawca, u którego nie działa zakładowa organizacja związkowa, uzgadnia regulamin z pracownikiem wybranym

przez załogę do reprezentowania jej interesów. Zgodnie zaś z ust. 3 związkom zawodowym przysługuje prawo wystąpienia do sądu pracy z roszczeniem o zwrot Funduszowi środków wydatkowanych niezgodnie z przepisami ustawy lub o przekazanie należnych środków na Fundusz. Oznacza to, że świadczenia socjalne z ZFŚS mają charakter uznaniowy i prawo ubiegania się o nie przysługuje wszystkim osobom uprawnionym (do czasu ich przyznania). Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że z treści przywołanego przepisu wynika, iż ocena kryteriów i decyzja o przyznaniu świadczenia należy do pracodawcy, a w odwołującym się zakładzie kryteria przyznawania świadczeń określone zostały w regulaminie uzgodnionym ze związkami zawodowymi.

Następnie Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że o przyznawaniu spornych świadczeń decydowała Komisja Socjalna składająca się z przedstawicieli związków zawodowych działających w zakładzie. W dniu 24 listopada 2010 r., komisja ta postanowiła przyznać wszystkim pracownikom zatrudnionym na dzień 30 listopada 2010 r. bonus finansowy z okazji Świąt Bożego Narodzenia według kryterium dochodu na osobę w rodzinie. Przy czym, zgodnie z regulaminem ZFŚS, w przypadku nie złożenia oświadczenia w określonym terminie, świadczenie pieniężne było przyznane w najniższej wysokości. Zatem, złożenie takiego oświadczenia, stosownie do postanowień zawartych w aneksie (...) do regulaminu ZFŚS, było w ocenie tego Sądu całkowicie dobrowolne. Pracodawca nie może bowiem zmusić swoich pracowników do składania tego rodzaju oświadczeń. Niezłożenie zaś takiego oświadczenia nie może skutkować pozbawieniem prawa do przedmiotowego świadczenia. Jedyną konsekwencją było przewidziane przez komisję przyznanie bonusu finansowego w najniższej wysokości. Zdaniem sądu meriti kryterium dochodu na członka rodziny jest kryterium uwzględniającym sytuację rodzinną, majątkową i życiową pracownika; jest kryterium obiektywnym i sprawdzalnym (**im** więcej osób w rodzinie, tym dochód rodziny jest dzielony na większą ilość osób). Jednocześnie sąd pierwszej instancji wskazał, że pracodawcy gospodarują środkami ZFŚS wyłącznie na podstawie regulaminu, który muszą mieć bez względu na to, czy fundusz ten tworzą obowiązkowo, czy dobrowolnie. W regulaminie tym określają przede wszystkim zasady przeznaczania środków funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej oraz warunki korzystania ze świadczeń finansowanych z jego środków. W żadnym wypadku pracodawca nie może w regulaminie ograniczyć kręgu osób uprawnionych do korzystania z funduszu. Może on jednak ustalać wspomniane kryteria i to od niego zależy decyzja o przyznaniu określonych świadczeń socjalnych. Natomiast zdaniem Sądu Okręgowego, organ rentowy nie jest władny do ingerowania bądź też weryfikowania udzielanych pracownikom świadczeń pod kątem spełniania tych kryteriów.

Dalej sąd pierwszej instancji dostrzegł, że regulamin zmieniony aneksem nr (...), jest niespójny (pkt VII.1 i V.3), albowiem z jednej strony przewiduje konieczność przyznania świadczenia, a z drugiej wskazuje na ich nieroszczeniowy charakter i dopiero komisja socjalna w dniu 24 października 2010 r. określiła komu świadczenia zostaną wypłacone. W świetle uregulowań ustawy i uznaniowości przyznawania świadczeń – według sądu meriti – przyjęte kryteria (dochód na członka rodziny) są dopuszczalne. Regulamin i jego zmiany uzgadniane były ze związkami zawodowymi, a bezpośrednio kryteria i przyznawanie świadczeń należało do komisji socjalnej, składającej się wyłącznie z przedstawicieli związków zawodowych. Sąd Okręgowy uznał zatem, że nie zachodziła podstawa do zastosowania art. 8 ust. 3 ustawy o z.f.ś.s., który przewiduje, **iż** związkom zawodowym przysługuje prawo wystąpienia do sądu pracy z roszczeniem o zwrot Funduszowi środków wydatkowanych niezgodnie z przepisami ustawy lub o przekazania należnych środków na Fundusz.

Uznając, że zaistniały powody, by uznać wyliczenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne przedstawione przez płatnika składek jako prawidłowe i zasadne, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i określił prawidłowe podstawy wymiaru składek ubezpieczonego za grudzień 2010 r.

Z powyższym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim w całości nie zgodził się Zakład Ubezpieczeń Społecznych, który w wywiedzionej apelacji zarzucił mu naruszenie:

1) przepisów prawa materialnego:

- art. 2 pkt. 1, art. 8 ust. 1, 2 i 3 ustawy o z.f.ś.s.,

- art. 18 ust. 1 w związku z art. 4 pkt 9 ustawy systemowej,
 - § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia w związku z art. 21 ustawy systemowej,
 - art. 81 ust. 1 w związku z art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych,
 - art. 86 ust. 1 i ust. 2 pkt. 2 ustawy systemowej;
- 2) przepisów prawa procesowego:
- art. 227, art. 232 zd. 1, art. 233 § 1 i art. 328 § 2 k.p.c.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego jej rozpoznania, a także o zasądzenie od płatnika składek kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

W uzasadnieniu skarżący między innymi poniósł, że Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego, gdyż nie zastosował art. 2 pkt 1 ustawy o z.f.ś.s., który definiuje pojęcie „działalność socjalna”. Enumeratywne wymienienie form działalności oznacza, że płatnik składek powinien zweryfikować na jakie to poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określone w przepisie i regulaminie ZFŚS zainteresowany przeznaczył sporne świadczenie. Apelujący zarzucił, że w toku postępowania płatnik składek nie wykazał, stosownymi środkami dowodowymi, weryfikacji rzeczywistego i faktycznego przeznaczenia wypłaconych na rzecz 59-ciu pracowników, w tym zainteresowanego, świadczeń w postaci bonusu finansowego z okazji Świąt Bożego Narodzenia. Zdaniem apelującego okoliczność, polegająca na braku możliwości zakwalifikowania przeznaczenia spornego świadczenia do jednego z celów, o których mowa w przepisie art. 2 pkt 1 ustawy o z.f.ś.s., winna przesądzić o oddaleniu w całości odwołania płatnika od spornej decyzji w niniejszej sprawie. Według apelującego pracodawca mógł ustanowić w regulaminie zasadę pozwalającą na zweryfikowanie przeznaczenia wypłaconych pracownikom świadczeń, np. poprzez złożenie oświadczeń na co te środki zostały przez nich wykorzystane.

Dalej skarżący dowodził, że skoro zgodnie z art. 8 ust. 1 i 2 ustawy o z.f.ś.s., przyznawanie świadczeń z ZFŚS uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z funduszu, a zasady i warunki korzystania ze świadczeń oraz zasady przeznaczania środków funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określa pracodawca w regulaminie; to płatnik składek nie mógł przyznać zainteresowanemu świadczenia w najniższej wysokości, w związku z nie złożeniem oświadczenia o uzyskiwanych dochodach. W ocenie apelującego taki sposób określenia przez płatnika warunku korzystania ze świadczeń finansowanych z ZFŚS nie realizuje ustawowego obowiązku płatnika, polegającego na uzależnieniu przyznawania świadczeń od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej zainteresowanego. Ustawodawca w sposób jednoznaczny określił przedmiotowy obowiązek adresowany wyłącznie do pracodawcy i w tym celu użył w treści przepisu określenia „uzależnia się”, rozumianego jako powinność pracodawcy uprzedniego ustalenia wskazanej powyżej sytuacji zainteresowanego, warunkującej wypłatę spornego świadczenia.

Ponadto skarżący podniósł, że Sąd Okręgowy dopuścił się błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania przepisu art. 8 ust. 3 ustawy o z.f.ś.s. stwierdzając, że wyłącznie uwzględnienie roszczenia związku zawodowego płatnika o zwrot funduszowi środków wydatkowanych niezgodnie z przepisami ustawy stanowi podstawę do uznania, że sporne świadczenie nie zostało wypłacone ze środków ZFŚS. Przedmiotowa regulacja takiej wyłącznej podstawy nie stanowi i nie znajdowała ona zastosowania w szczególności wobec tego, że w niniejszej sprawie działające u płatnika związki zawodowe nie występowały z opisanym roszczeniem, na co z kolei organ rentowy nie miał wpływu. Powyższe skutkowało błędną wykładnią art. 18 ust. 1 w związku z art. 4 pkt. 9 ustawy systemowej, § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia w związku z art. 21 powołanej ustawy, art. 81 ust. 1 w związku z art. 66 ust. 1 pkt. 1 lit. a ustawy o świadczeniach opieki

zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych i wyłączeniem przez Sąd Okręgowy z podstawy wymiaru składek przychodu związanego z przyznaniem spornego świadczenia zainteresowanemu.

Apelujący wskazał także, że stanowisko Sądu Okręgowego, iż organ rentowy nie jest władny do weryfikowania udzielonych pracownikom świadczeń pod kątem spełniania określonych w regulaminie ZFŚS kryteriów, narusza dyspozycje przepisów art. 86 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy systemowej, zgodnie z którymi kontrolę wykonywania zadań i obowiązków w zakresie ubezpieczeń społecznych przez płatników składek przeprowadzają inspektorzy kontroli ZUS, a kontrola ta może obejmować - w szczególności - prawidłowość i rzetelność obliczania, potrącania i opłacania składek oraz innych składek i wpłat, do których pobierania zobowiązany jest ZUS.

Zdaniem skarżącego Sąd Okręgowy dopuścił się także naruszenia przepisów prawa procesowego, w szczególności art. 227 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. w wyniku pominięcia istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, polegającej na wykazaniu przez organ rentowy braku weryfikacji przez płatnika składek na jakie poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określonej w regulaminie ZFŚS, obowiązującym u tego płatnika od dnia 1 października 2010 r., zainteresowany przeznaczył sporne świadczenie. Ponadto sąd pierwszej instancji dopuścił się naruszenia przepisu art. 232 zd. 1 k.p.c., bowiem płatnik nie zaoferował jakichkolwiek środków dowodowych na okoliczność dokonywania weryfikacji wydatkowania przez pracowników świadczeń z ZFŚS, co powinno było skutkować oddaleniem w całości odwołania od zaskarżonej decyzji. Sąd Okręgowy odmówił także wiarygodności i mocy dowodowej dowodom nie podając przyczyn tej odmowy, czym naruszył także dyspozycję przepisu art. 328 § 2 k.p.c.

W piśmie procesowym, które wpłynęło do Sądu w dniu 14 lutego 2013 r., Miejski Zakład (...) w G. wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów procesu za instancję odwoławczą obejmujących koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych wskazując, że apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, a zaskarżony wyrok odpowiada obowiązującemu prawu.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego okazała się nieuzasadniona.

Sąd Apelacyjny, wbrew zarzutom skarżącego, podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i ocenę prawną, zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Również, w ocenie sądu odwoławczego, sporne w niniejszej sprawie świadczenie w postaci bonusu finansowego z okazji Świąt Bożego Narodzenia przyznawane i wypłacone pracownikowi W. N. w ramach ZFŚS nie stanowi podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne zainteresowanego za grudzień 2010 r.

Zasady ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne regulują przepisy ustawy systemowej. Natomiast zgodnie z art. 81 ust. 1 i 6 ustawy o świadczeniach z opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe. Zatem, na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy systemowej, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne stanowi przychód – w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, co wynika z art. 4 ust. 9 ustawy systemowej. Natomiast z mocy delegacji zawartej w art. 21 tej ustawy obowiązuje rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. W § 2 ust. 1 tego rozporządzenia wymieniono przychody, które nie stanowią podstawy wymiaru składek, do których na mocy punktu 19 zaliczono świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Zdaniem Sądu Apelacyjnego regulacja § 2 pkt 19 rozporządzenia jednoznacznie definiuje, że kwalifikacja prawna przychodu podlegającego wyłączeniu jest determinowana celem jego przeznaczenia oraz źródłem pochodzenia i nie definiuje żadnych innych przesłanek. Jeśli więc bony towarowe finansowane są ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach ZFŚS, to nie są one wliczane do podstawy wymiaru składek, gdyż mieszczą się w dyspozycji tego przepisu. Wskazana podstawa materialnoprawna zasad ustalania podstawy wymiaru

składek na ubezpieczenia przekonuje więc, że rzeczą organu rentowego jest przede wszystkim analiza celów socjalnych i źródeł ich finansowania.

Wadliwe jest przy tym założenie, aby wskazany cel socjalny utożsamiać wyłącznie z określonymi kryteriami przyznawania świadczeń socjalnych, a przez to, aby przyznać organowi rentowemu uprawnienie do weryfikacji kryteriów socjalnych przyjętych przez płatnika. Uprawnienie takie w żadnym razie nie wynika z przytoczonych podstaw prawnych. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego obowiązujące w tej mierze regulacje (przede wszystkim cytowany § 2 pkt 19 rozporządzenia) wyraźnie sprowadzają uprawnienia kontrolne organu rentowego jedynie do ustalenia, czy istnieje w regulaminie ZFŚS podstawa sfinansowania bonusów, czy świadczenia te mają w istocie charakter socjalny oraz sprawdzenia, czy środki rzeczywiście pochodzą z funduszu świadczeń socjalnych. Stanowisko to jest konsekwentnie prezentowane w licznych orzecznictwie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie między innymi w wyrokach z dnia 11 października 2012 r. (III AUa 539/12), 4 grudnia 2012 r. (III AUa 570/12), czy 17 stycznia 2013 r. (III AUa 647/12).

Analiza zachowania pracodawcy realizującego cele socjalne oczywiście powinna uwzględniać obowiązujące w tym względzie przepisy prawa pracy i powinna być prowadzona w każdym przypadku, który budzi wątpliwości. Obowiązek pracodawcy zaspokajania w miarę możliwości i warunków potrzeb bytowych, socjalnych i kulturalnych pracowników wynika z art. 16 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (j. t. Dz. U. z 1998 r., nr 21, poz. 94 ze zm.) i jest jedną z podstawowych zasad prawa pracy. Ustawodawca w art. 94 pkt 8 k.p. nałożył na pracodawcę obowiązek zaspokajania w miarę posiadanych środków socjalnych potrzeb pracowników. Pracodawcy nie mają zatem bezwzględnego obowiązku prowadzenia działalności socjalnej na rzecz pracowników, gdyż przepisy kodeksu jedynie postulują prowadzenie takiej działalności, aby nie dopuścić do zupełnej dowolności w omawianym zakresie, obowiązek zaspokajania potrzeb socjalnych pracowników został warunkowo ujęty w ustawie o z.f.ś.s. Uprawnia ona pracodawców do modyfikacji w prawie wewnątrzzakładowym (w układach zbiorowych pracy) obowiązków wynikających z ustawy, aby umożliwić im uzależnienie działalności socjalnej od posiadanych warunków i możliwości.

Nie można pomijać, że zgodnie z intencją ustawodawcy ZFŚS jest dobrowolnym funduszem na poziomie zakładu pracy, którego podstawowym zadaniem jest sfinansowanie przez pracodawcę pomocy socjalnej, między innymi, na rzecz pracowników i ich rodzin. W myśl art. 1 ust. 1 ustawa o z.f.ś.s. określa zasady tworzenia w zakładach pracy zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, zwanego dalej "Funduszem", i zasady gospodarowania środkami tego Funduszu, przeznaczonego na finansowanie działalności socjalnej organizowanej na rzecz osób uprawnionych do korzystania z Funduszu oraz na dofinansowanie zakładowych obiektów socjalnych, ale przy założeniu, że fundusz został uruchomiony. Bez wątplenia zatem pojęcie socjalny utożsamiane jest z zaspokajaniem potrzeb bytowych, materialnych i kulturalnych uprawnionych osób. Z kolei, zasady gospodarowania funduszem oznaczają sposób podejmowania decyzji związanych z wydatkowaniem środków finansowych i sposobem ich gromadzenia. Świadczenia socjalne nie są elementem stosunku pracy. Ze środków funduszu finansuje się zatem świadczenia nie wynikające z warunków wynagradzania za pracę oraz niezależne od wyników i jakości wykonywanej pracy. Jedynie te działania, które podejmowane są w interesie pracowników, a nie pracodawcy mieszczą się w ustawowym pojęciu zakładowa działalność socjalna.

Słusznie apelujący podnosi, że ustawa o z.f.ś.s. definiuje w art. 2 pkt 1, iż działalność socjalna to usługi świadczone przez zakłady pracy na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej, sportowo-rekreacyjnej, udzielanie pomocy materialnej - rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych umową. Definicja działalności socjalnej daje zatem pracodawcy możliwość wręczania ze środków funduszu - między innymi - bonusów finansowych z okazji Świąt Bożego Narodzenia z tytułu zwiększonych wydatków w tym okresie. Warunkiem umożliwiającym ich przyznanie jest zapisanie takich form pomocy w regulaminie funduszu oraz określenie trybu ich przyznawania (czy przyznanie następuje np. na wniosek osoby uprawnionej, czy też z inicjatywy pracodawcy), a to w myśl art. 8 ust. 1 i 2 ustawy o z.f.ś.s., który stanowi, że przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu; Zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu, z uwzględnieniem ust. 1, oraz zasady przeznaczania środków

Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określa pracodawca w regulaminie ustalonym zgodnie z art. 27 ust. 1 albo z art. 30 ust. 5 ustawy o związkach zawodowych. Pracodawca, u którego nie działa zakładowa organizacja związkowa, uzgadnia regulamin z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów. Ustawa nie nakazuje pracodawcy formułowania określonych kryteriów, nie formułuje też procedury dysponowania środkami funduszu pozostawiając te kwestie dobrowolnej decyzji pracodawcy. Stawia jedynie wymóg uzależniania świadczeń z funduszu od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej oraz wymóg określenia zasad i warunków korzystania ze środków funduszu. Ustawa o z.f.ś.s. wyklucza bowiem tworzenie zasad podziału funduszu w sprzeczności z art. 8 ust. 1; jest to przepis bezwzględnie obowiązujący. Należy zatem podzielić pogląd Sądu Okręgowego, że brzmienie art. 8 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s. nie upoważnia do przyznawania osobom uprawnionym prawa do świadczeń socjalnych w takiej samej wysokości. Przepis ten wyraźnie określa związek pomiędzy wartością przyznawanego świadczenia, a łącznie rozpatrywaną sytuacją życiową, rodzinną i materialną osoby uprawnionej.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego przywołane przepisy prawa świadczą, że przy wypłacaniu świadczeń z ZFŚS konieczne jest rozróżnienie ich wysokości na rzecz poszczególnych pracowników w zależności od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej konkretnego beneficjenta. W niniejszej sprawie płatnik składek obowiązkowi temu sprostał. Pobieranie od pracowników oświadczeń, w których dobrowolnie ujawniali oni wysokość dochodów przypadających na członka rodziny, pozwalało w sposób obiektywny rozdzielić środki z funduszu pomiędzy załogę zakładu pracy. Okoliczność, że osoby, które oświadczenia nie złożyły, otrzymywały bonus finansowy w najniższej wysokości nie sprzeciwiało się zasadzie różnicowania wysokości świadczenia w zależności od sytuacji socjalnej. W ocenie Sądu Apelacyjnego pracodawca jest uprawniony do tworzenia swoistego domniemania, że osoba odmawiająca złożenia oświadczenia znajduje się w kręgu osób o najlepszej sytuacji materialno-bytowej. Zgodnie z postanowieniami regulaminu ZFŚS obowiązującego w (...), pracownicy którzy nie złożyli oświadczeń, otrzymywali świadczenia w takiej wysokości, jak pracownicy, których dochód przekraczał 1.401 zł brutto na osobę w rodzinie. Oczywistym jest, że zwiększone wydatki w okresie świątecznym dotyczą wszystkich pracowników, a zatem przyznanie bonusów finansowych każdemu zatrudnionemu na dzień 30 listopada 2010 r., było zgodne z art. 8 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 maja 2002 r., I PKN 267/01 (OSNP 2004/6/99) stwierdził, że "pracodawca nie narusza dóbr osobistych pracownika (art. 23 k.c., art. 47 i art. 51 ust. 1 i 2 Konstytucji), zobowiązując go zgodnie z postanowieniami regulaminu przyznawania zapomóg z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych do złożenia zaświadczenia o zarobkach uzyskiwanych u drugiego pracodawcy", a w uzasadnieniu podniósł, że w ustawie "jest [...] zawarta zasada przyznawania ulgowych usług i świadczeń oraz dopłat z Funduszu według kryteriów o charakterze wyłącznie socjalnym, tj. uzależnionych co do zasady i wysokości od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu. Z tego zaś punktu widzenia nie może być obojętne to, czy i jakie dochody osiąga pracownik poza zakładem pracy, w którym ubiega się o świadczenie, oraz jaka jest sytuacja życiowa wszystkich członków jego rodziny, z którymi prowadzi wspólne gospodarstwo domowe. Jeżeli więc przyznawanie świadczeń jest uzależnione od wymienionych wyżej kryteriów, to oczywiście staje się, że sytuacja pracownika lub innej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu wymaga każdorazowo wyjaśnienia, ustalenia i oceny". Podzielając powyższe stanowisko Sąd Apelacyjny jednocześnie wskazuje, że pracodawca ma prawo domagać się od pracownika udzielania informacji i odmowa ich udzielenia może skutkować nieprzyznaniem świadczenia (jeśli stanowi tak regulamin), bądź też skutkować może przyznaniem świadczenia w najniższej wysokości (jak ma to miejsce w niniejszej sprawie).

Zdaniem sądu odwoławczego za chybiony należy uznać zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów prawa materialnego, poprzez niezastosowanie art. 2 pkt 1 ustawy o z.f.ś.s., który definiuje pojęcie działalność socjalna. Przede wszystkim, wbrew twierdzeniom apelującego, przepis ten nie daje pracodawcy uprawnienia do zweryfikowania na jaki to konkretny cel (zakup) zainteresowany przeznaczył przyznane świadczenie. Art. 2 pkt 1 ustawy o z.f.ś.s., skierowany do pracodawcy stanowi jedynie, że działalność socjalna, to między innymi udzielanie pomocy materialnej - rzeczowej lub finansowej. Pomoc ta może przybrać postać bonusu finansowego. Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że pracodawca nie dysponuje uprawnieniami do weryfikowania, jakie konkretnie produkty bądź też usługi opłacił z wypłaconych środków ich beneficjent. Gromadzenie przez płatników składek danych o zakupywanych

przez pracowników towarach, czy to w postaci oświadczeń, czy innych (np. paragony sklepowe), stanowiłoby nieuprawnione gromadzenie danych o pracowniku.

Wzmocnienia argumentacji apelującego nie stanowi orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2008 r., II PK 156/07 (OSNP 2009/7-8/96), w którym wskazano, że przepis art. 8 ust. 1 (...) nie stanowi podstawy przyznania wszystkim pracownikom świadczeń pieniężnych, które nie zmierzają do realizacji celów socjalnych zgodnych z art. 1 ust. 1 i art. 2 pkt 1 tej ustawy. Również ten pogląd co do zasady aprobuje Sąd Apelacyjny. Należy jednak zaznaczyć, że okoliczności sprawy w jakich orzekał Sąd Najwyższy były odmienne od ujawnionych w niniejszej sprawie. Sąd Najwyższy rozstrzygał bowiem przy ustaleniu, że wszyscy pracownicy otrzymali udział w premii prywatyzacyjnej, co stanowiło rozdysponowanie wśród osób uprawnionych 15% wartości przedsiębiorstwa przekazanych do zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Tym samym pracownicy ci nie otrzymywali żadnych środków o przeznaczeniu socjalnym. W niniejszej zaś sprawie poza sporem pozostaje okoliczność, że celem wypłacenia spornej kwoty były zwiększone wydatki zainteresowanego związane z okresem świątecznym.

Abstrahując od powyższego należy stwierdzić jednoznacznie, że sposób spożytkowania świadczenia w żadnym razie nie może dyskredytować tego świadczenia i arbitralnie przesądzać o zaniechaniu realizacji celów socjalnych. Nie świadczy też o wynagrodzeniowej naturze świadczenia, która uzasadniałaby oskładkowanie przychodu. Bezspornie pracodawca przekazywał pracownikom bonusy finansowe w ramach pomocy materialnej na cele związane ze świętami Bożego Narodzenia i wypełniał ustawowy wymóg finansowania świadczeń ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach ZFŚS.

Należy przy tym podkreślić, że jedyna sankcja ustawowo sformułowana za naruszenie przepisów ustawy sprowadza się do art. 8 ust. 3 ustawy o z.f.ś.s., który stanowi, że związkom zawodowym przysługuje prawo wystąpienia do sądu pracy z roszczeniem o zwrot Funduszowi środków wydatkowanych niezgodnie z przepisami ustawy lub o przekazanie należnych środków na Fundusz oraz art. 12a, zgodnie z którym kto, będąc pracodawcą lub będąc odpowiedzialnym, w imieniu pracodawcy, za wykonywanie przepisów ustawy, nie wykonuje przepisów ustawy albo podejmuje działania niezgodne z przepisami ustawy, podlega karze grzywny. W sprawach, o których mowa w ust. 1, orzeka się na podstawie wniosku pochodzącego od właściwego organu Państwowej Inspekcji Pracy w trybie określonym przepisami Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. Tym samym Sąd Apelacyjny podziela stanowisko, że organ rentowy nie jest władny do weryfikowania udzielonych pracownikom świadczeń pod kątem spełniania określonych w regulaminie kryteriów. Władny był natomiast do kwestionowania celów jakie określił pracodawca przeznaczając bonusy finansowe wypłacane pracownikom. Jak to zostało jednak wykazane we wcześniejszej części rozważań, regulamin ZFŚS, obowiązujący w zakładzie płatnika, przewidywał przeznaczenie środków funduszu na cele związane ze świętami Bożego Narodzenia wszystkim pracownikom. Przyznanie świadczeń uzależniono od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej, którą zbadać miała komisja socjalna na podstawie złożonych przez pracowników oświadczeń. W wypadku niezgodnego z prawem administrowania środkami funduszu pracodawca ponosi odpowiedzialność cywilną (art. 8 ust. 3 u.z.f.ś.s.) i karno-administracyjną (art. 12a u.z.f.ś.s.). Trzeba zauważyć, że działające w (...) związki zawodowe nie kwestionowały zasady przydzielania bonusów i ich wysokości, jak i postanowień istniejącego regulaminu.

Wbrew stanowisku apelującego w sprawie nie doszło też do naruszenia przepisów postępowania. Przywoływany art. 227 k.p.c. stanowi, że przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Sąd Okręgowy prawidłowo nie przeprowadził postępowania dowodowego na okoliczność weryfikowania przez płatnika celów na jaki zainteresowany spożytkował środki z ZFŚS, albowiem taka czynność pracodawcy nie wpływałaby na ustalenie, że bonusy finansowe wypłacone pracownikom nie podlegały oskładkowaniu jako świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych (§ 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia). Z tego też względu Sąd Apelacyjny nie podzielił argumentu naruszenia art. 233 k.p.c., art. 232 zd. 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c.

Wskazując na powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako nieuzasadnioną (punkt 1 sentencji wyroku).

O kosztach, Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), przy czym Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.). Do celowych kosztów postępowania należy, między innymi, koszt ustanowienia zastępstwa procesowego, który w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, wynosi 60 zł, zgodnie z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Zatem, skoro oddalono apelację organu rentowego w całości, uznać należało, że przegrał on postępowanie odwoławcze w całości, a wobec tego, zasądzono od organu na rzecz płatnika składek zwrot kosztów zastępstwa procesowego w całości – 120 zł, zgodnie z § 12 ust. 1 pkt. 2 w związku z § 2 powołanego rozporządzenia (punkt 2 sentencji wyroku).

SSA Romana Mrotek SSA Jolanta Hawryszko del. SSO Beata Górka